

Met enige regelmaat verschijnen ze in de media: berichten over wetenschappers die worden verdacht van ‘plagiaat’. Overschrijven dus. Soms is het loos alarm, soms is er echt iets aan de hand.

In de meeste gevallen is er discussie. Want wanneer spreken we van fraude en wanneer van ‘creatieve verwerking’ van andermans ideeën? Hoe goed ken JIJ de grenzen van de academische wereld?

Spieken

We gaan ervan uit dat je het klassieke afkijken bij tentamens bent ontgroeid en dat je de verleiding weerstaat om te spieken via je mobiele telefoon of palmtop. Je bevindt je tenslotte in een universitaire omgeving waarin je wordt opgeleid tot een zelfstandig denkend mens. Iemand die goed kan analyseren, op hoog niveau kan debatteren en creatieve ideeën ontwikkelt. Zo iemand word je nu eenmaal niet door andermans intellectuele prestaties te kopiëren. Maar dat wist je natuurlijk al.

Citeren, parafraseren of frauderen?

Veel lastiger is het om te bepalen waar de grens ligt tussen ‘gewoon’ citeren en plagiëren. Mag je bijvoorbeeld stukken uit een gepubliceerd artikel overnemen in je paper? Ja, dat mag. Mits de overgenomen teksten niet te lang zijn, het citaat tussen aanhalingstekens staat en je *altijd* de bron erbij vermeldt. Het maakt niet uit of je het artikel in de bibliotheek of op internet hebt gevonden: citeren is citeren.

Duidelijk dus. Zo duidelijk kunnen we helaas niet zijn over een andere, in universitaire kringen veel voorkomende bezigheid: parafraseren. Een tekst van een ander parafraseren wil zeggen dat je in je eigen woorden de inhoud ervan omschrijft. Dat doe je meestal – net als bij gewoon citeren – om je eigen betoog of idee kracht bij te zetten. Niet om andermans ideeën in je eigen woorden als de jouwe te presenteren. Hier betreden we een grensgebied waarin menigeen gesneuveld is. Onderdeel van je universitaire scholing is dat je de academische waarden en normen op dit terrein leert kennen. Dat je nadenkt over de ideeën en formuleringen die je van anderen overneemt, dat je zorgt dat je eigen gedachtegang zichtbaar is in je werk en dat je bij twijfel praat met je docent en met je medestudenten. Als algemene regel kun je de wet van Folson in je achterhoofd te houden: *To steal ideas from one person is plagiarism; to steal from many is research.*

Meeliften

Een laatste gedragsvorm die *not done* is aan de universiteit, is ‘meeliften’. Als je gezamenlijk een opdracht uitvoert is het de bedoeling dat elke student een gelijkwaardige inspanning levert aan het eindproduct. Dat spreekt voor zich. Toch biedt groepswork – dat wij bij Technische Bestuurskunde zo belangrijk vinden – in sommige gevallen mogelijkheden om te gaan klaplopen. Heb je in jouw project met een klaploper te maken, spreek hem of haar erop aan. Loopt het echt uit de hand, vraag dan je docent om raad.

De grens over: en dan?

De faculteit TBM levert uitstekend opgeleide ingenieurs af. Mensen die complexe projecten gaan leiden bij bedrijven en overheden en daarbij al hun academische vaardigheden nodig hebben. De faculteit waakt dan ook over de kwaliteit van haar onderwijs en treedt op tegen elke vorm van fraude. Docenten melden fraudegevallen altijd bij de examencommissie.

Studenten die worden verdacht van afkijken, overschrijven of meeliften lopen het risico door de examencommissie maximaal een jaar te worden uitgesloten van *alle tentamens of examens* aan de TU Delft. De uitsluiting kan dus allerlei consequenties hebben voor de duur en financiering van je studie.

Zorg daarom dat je boven elke verdenking staat. Berg tijdens tentamens je (uitgeschakelde) mobiele telefoon en/of palmtop op. Doe dat ook met eventueel studiemateriaal dat je bij je hebt. Breng anderen niet in de verleiding om jouw werk over te schrijven, niet tijdens tentamens en niet bij andere vormen van examinering. Kom je zelf in moeilijkheden of ernstig in tijdnood bij de voorbereiding van een tentamen of werkstuk, praat er dan over met de docent of met de studieadviseur. En bedenk dat een onvoldoende scoren of om uitstel vragen lang niet zo erg is als frauderen.

Voorbeelden van fraude

Twee studenten schrijven een paper over de positie van de Wereldbank bij de bouw van dammen in India. Ze nemen voor de inleiding een groot stuk tekst letterlijk over uit een op internet gepubliceerd artikel, zonder markering en zonder bronvermelding. De rest van de paper schrijven ze zelf, op basis van verschillende bronnen, die ze wél opnemen in de literatuurlijst. De docent die de paper nakijkt kent het inleidende artikel en verklaart de paper ongeldig. De studenten lopen het risico door de examencommissie te worden uitgesloten van *al het onderwijs* aan de TU Delft – gedurende maximaal een jaar.

Een student heeft moeite om op gang te komen met een verplicht project. Om wat inspiratie op te doen en de structuur van een rapport te bekijken vraagt hij in de bibliotheek wat rapporten op van het voorgaande studiejaar. Na bestudering besluit hij om van de beste stukken een samenvatting te maken en die te presenteren als eigen werk. Het resultaat ziet er op het eerste gezicht goed uit. Toch vallen de docent al snel rare dingen op, omdat de opdracht in een aantal details veranderd is ten opzichte van die van vorig jaar. De paper is ongeldig en de student is gebrandmerkt voor de rest van zijn studieloopbaan. Bovendien is hij een jaar lang uitgesloten van het vak - en had hij gedurende die periode van *al het onderwijs* aan de TU Delft uitgesloten kunnen zijn.

Advies nodig?

Maak dan via het Studenten Informatie Centrum een afspraak met één van de studieadviseurs.

Je kunt je vraag ook rechtstreeks per e-mail aan Madeleine Bos of Ton Valk stellen.

Wees origineel. Denk na.

